fællesskabsbestemmelsen er at give mulighed for, at omkostninger, der hidrører fra transport inden for Fællesskabets toldområde, og som faktisk er indregnet i den faste pris — men også kun disse transportomkostninger — kan trækkes fra prisen ved fastsættelsen af varens toldværdi.

Touffait Pescatore . Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. februar 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
assisterende justitssekretær

A. Touffait
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 13. DECEMBER 1979 [1]

Høje Ret

Den præjudicielle sag, som Domstolen behandler i dag, drejer sig om fortolkning af Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi (EFT 1968 I, s. 163).

I forordningens artikel 1 hedder det, at »ved anvendelsen af den fælles toldtarif er toldværdien af indførte varer normalprisen«, og denne »normalpris« defineres som »den pris, varerne ville indbringe på det i artikel 5 nævnte tidspunkt« (dvs. normalt ved toldstedets modtagelse af klarererens angivelse af varerne til fri omsætning) »ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige«. I så henseende forudsættes det i artikel 1, stk. 2, at varerne leveres til køberen på det sted, hvor de bringes ind i Fællesskabets toldområde — hvilket i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), ved befordring ad landevej er det første toldsted — og at »sælgeren bærer alle med varernes salg og levering på indførselsstedet forbundne omkostninger, og disse medregnes følgelig i normalprisen«. Med hensyn til dette punkt bestemmer artikel 7 i forordningen, at de i artikel 1, stk. 2, litra b,

1 — Oversat fra tysk.

nævnte omkostninger især omfatter transportomkostningerne. Endvidere bestemmer artikel 9, at den pris, der er betalt eller skal betales, kan godkendes som toldværdi, når denne pris om fornødent reguleres for at tage hensyn til omstændigheder, der ved det pågældende køb måtte afvige fra de til grund for normalprisen liggende. Ifølge artikel 9, stk. 2, vedrører en sådan regulering især de omkostninger, der er nævnt i artikel 1, stk. 2. Endelig bestemmer artikel 8, stk. 2:

»Faktureres varer til en fast pris frit bestemmelsessted, som svarer til prisen på indførselsstedet, skal de omkostninger, der vedrører transporten inden for Fællesskabet, ikke fradrages denne pris. Et sådant fradrag kan dog foretages, når det kan godtgøres over for toldvæsenet, at prisen frit grænse ville være lavere end den faste pris frit bestemmelsessted.«

Sagsøgeren i hovedsagen har i perioden fra marts til november 1972 modtaget 15 partier dybfrossen frugt og grønsager, købt hos et ungarsk firma. Varerne blev befordret med leverandørfirmaets lastvogne og blev ekspederet til fri omsætning ved Zollamt Freilassing-Saalbrücke, indførselssted i henhold til artikel 6 i forordning nr. 803/68. Sagsøgeren var repræsenteret af et speditionsfirma. Toldmyndighederne opkrævede i første omgang de skyldige indførselsafgifter på grundlag af de af speditionsfirmaet opgivne værdier — pris frit bestemmelsessted — med fradrag af en indenlandsk fragtomkostningsandel, som var beregnet af speditionsfirmaet ud fra den officielle landevejstransporttarif (Reichskraftwagentarif). Senere ændrede myndigheden disse foreløbige toldafgørelser og afkrævede derfor sagsøgeren yderligere et beløb med den begrundelse, at varerne, uanset hvilket sted de var bestemt for, ville være blevet leveret til samme pris, og at man altså havde at gøre med faste priser i den i artikel 8 i forordning nr. 803/68 nævnte forstand. Hermed var det udelukket, at man uden videre kunne lægge de af sagsøgeren beregnede indenlandske fragtomkostninger til grund og trække dem fra fakturaprisen.

Sagsøgeren indgav klager herimod. Til støtte for sin opfattelse, at der skulle fradrages et fast fragtomkostningsbeløb fra fakturaprisen, påberåbte sagsøgeren sig en erklæring af august 1972 fra det ungarske leverandørfirma, ifølge hvilken leverandørfirmaet havde indregnet et fast beløb på 0,062 DM pr. kg nettovægt for fragten inden for Forbundsrepublikken Tyskland. Derudover forelagde sagsøgeren en skrivelse af 30. august 1972 fra det ungarske leverandørfirma, hvori det hedder:

»Vi havde aftalt, at vore priser frit bestemmelsessted i Forbundsrepublikken skulle gælde ved levering med vore dybfrostlastvogne. Af konkurrencehensyn har vi nedsat priserne for større afstande, for at vi kan anvende samme betingelser for alle bestemmelsessteder. For den tyske strækning ab grænse har vi i vore salgspriser indregnet et gennemsnitligt fragttillæg på 62 DM pr. ton. Vore priser frit grænse er således tilsvarende lavere end den pris, der er aftalt på basis af frit bestemmelsessted i Forbundsrepublikken.«

Klagen blev imidlertid ikke taget til følge af Hauptzollamt (klageinstansen). Denne myndighed fandt ikke, at de nævnte skrivelser kunne anses for at være tilstrækkelig dokumentation efter artikel 8 i forordning nr. 803/68. Som sådan kunne kun anses dokumenter, hvis rigtighed

kunne efterprøves, som for eksempel fragtafregninger eller dokumenter om beregninger af indenlandske fragtomkostninger.

Sagsøgeren anlagde sag mod denne afgørelse ved Finanzgericht München, men fik ikke medhold. Finanzgericht henviste til, at det ifølge udtalelser fra en toldembedsmand måtte anses for bevist, at der gælder en fast pris frit bestemmelsessted for alle aftagere fra det ungarske leverandørfirma inden for Forbundsrepublikken. Derfor kunne der i henhold til forordning nr. 803/68, artikel 8, stk. 2, kun fratrækkes for indenlandske transportomkostninger, hvis det blev bevist, at prisen frit grænse var lavere end den faste pris frit bestemmelsessted. Dette bevis var faktisk ikke blevet ført; navnlig var det ikke bevist ved skrivelsen af august 1972, som kun indeholdt en efterfølgende erklæring, der ikke kunne efterprøves.

Derpå appellerede sagsøgeren til Bundesfinanzhof. Sagsøgeren gjorde herved, for så vidt angår anvendelsen af artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 803/68 gældende, at det blot var blevet konstateret, at den samme pris frit bestemmelsessted gjaldt for alle købere *i Forbundsrepublikken.* Skrivelsen af august 1972 viste udtrykkeligt, at købere i Forbundsrepublikken Tyskland ved overtagelse frit grænse blev faktureret en pris, der var 62 DM/ton lavere. Dette var heller ikke et vilkårligt nedslag. Beløbet svarede nemlig faktisk til de gældende befordringstariffer (Reichskraftwagentarif); desuden kunne det bevises, at den gennemsnitlige indenlandske fragtandel, som af det tyske fragtkontrolkontor er fastsat til 70 DM/ton, nogenlunde svarer til dette beløb. Videre dokumentation kunne ifølge sagsøger ikke kræves, da det ungarske leverandørfirma afslog at udlevere interne dokumenter angående beregningerne.

Bundesfinanzhof udsatte sagen ved kendelse af 24. april 1979 og har i henhold til artikel 177 i EØF-traktaten forelagt følgende præjudicielle spørgsmål for EF-Domstolen:

»1. Skal begrebet 'fast pris frit bestemmelsessted' i artikel 8, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi fortolkes således, at denne pris skal være fast for alle bestemmelsessteder i Fællesskabets toldområde?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan det da antages — og i givet fald hvorledes — at faste priser frit bestemmelsessted kun gælder for én medlemsstat?

3. Hvorledes skal artikel 8, stk. 2, andet punktum, i Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi fortolkes, for så vidt angår kravene til det heri forlangte bevis?«

Til disse spørgsmål skal jeg fremsætte følgende betragtninger:

1. Jeg er som Kommissionen af den opfattelse, at ingen tvingende grund taler for, at begrebet »fast pris frit bestemmelsessted« i artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 803/68 bør fortolkes sådan, at denne pris skal være den samme for *alle* bestemmelsessteder *i Fællesskabets toldområde.*

Efter den principielle regel i toldværdiforordningens artikel 1 skal man ved fastlæggelsen af normalprisen gå ud fra, at varerne leveres til køberen ved indførselsstedet i toldområdet, og at fragtomkostningerne indtil dette punkt bæres af sælgeren. Dermed er der imidlertid kun

sagt noget om stedet for *leveringen*. Dette betyder ikke, at det principielt kun er den ved indførselsstedet opnåelige pris, der kommer i betragtning som toldværdi. Det er snarere stedet for købet og for prisdannelsen, der er afgørende for toldværdiansættelsen; i så henseende kan det specielle marked ved bestemmelsesstedet have særlige træk, som har betydning for prisen. Hvis det viser sig, at transportomkostninger inden for Fællesskabet er indeholdt i fakturaprisen, så må den del af disse omkostninger, der hidrører fra transport inden for Fællesskabet, dvs. de *faktiske* transportomkostninger fra indførselsstedet, fratrækkes ved fastlæggelse af toldværdien, netop fordi de som hovedregel ikke har nogen betydning for prisen på bestemmelsesstedet. I tilfælde som det foreliggende, i hvilke der gælder ens priser for flere bestemmelsessteder, og disse også — hvilket gør det berettiget at tale om en fast pris — gælder ved indførselsstedet, så må man imidlertid gå ud fra, at der, såfremt det drejer sig om et fælles prisområde med samme prisdannelsesstruktur, er foretaget en beregning med henblik på en udligning af transportomkostningerne. De faktiske transportomkostninger fordeles ikke efter afstanden fra grænseovergangsstedet eller indførselsstedet; tværtimod bliver — og dette er en konsekvens af den ensartede prisdannelse — transportomkostningerne til et fjernere liggende bestemmelsessted delvis båret af de modtagere, som får leveret på nærmere liggende bestemmelsessteder. Her er altså de transportomkostninger, der faktisk indeholdes i prisen, og som er de eneste, der kan fratrækkes som ikke omfattet af toldværdien, ikke kendte, fordi størrelsen af dem jo bestemmes af afstanden fra samtlige købere til bestemmelsesstedet, mængden af de totale leverancer og de muligvis forskellige overgangssteder. Det er af disse grunde, dvs. ud fra rent pragmatiske betragtninger, at artikel 8 i forordning nr. 803/68 har foreskrevet, at transportomkostningerne i et sådant tilfælde principielt ikke kan fratrækkes, medmindre der fremlægges særskilt bevis, et spørgsmål, som må behandles mere indgående.

Dette er tydeligvis tilfældet, når prisen frit bestemmelsessted fjernt fra grænsen er lige så høj som prisen ved indførselsstedet, og når det er utvivlsomt, at der er tale om et område med ens priser, altså om forskellige markeder. Derfor er det ikke afgørende, om prisen også er den samme på *alle andre* bestemmelsessteder i hele Fællesskabet. Der kan udmærket være flere priszoner i Fællesskabet — i så henseende kan der henvises til udtalelse nr. XXVII fra Toldsamarbejdsrådet — og der er intet i Fællesskabets toldregler, der taler for, at en toldmyndighed efter artikel 8 i forordning nr. 803/68 er forpligtet til at fastlægge *grænserne* for et samlet område, inden for hvilket den faste pris anvendes, når det er uden betydning, for afgørelsen af det konkrete tilfælde.

Det er ud fra disse betragtninger, at det første spørgsmål fra Bundesfinanzhof skal besvares.

2. Med denne besvarelse af det første spørgsmål — og også her har Kommissionen ret — er det tydeligvis ufornødent at gå ind på det andet spørgsmål, da dette kun er stillet for det tilfælde, at begrebet »fast pris frit bestemmelsessted« skulle forstås således, at prisen skulle være en for hele Fællesskabets toldområde fast pris.

3. Endelig vedrører det tredje spørgsmål fortolkningen af artikel 8, stk. 2, i forordning 803/68, for så vidt som det i henhold til dette stykke alligevel er muligt at fratrække omkostningerne til transport inden for Fællesskabets, »når det godtgøres over for toldvæsenet, at prisen frit grænse ville være lavere end den faste pris frit bestemmelsessted.«

Dertil har Kommissionen på en efter min mening overbevisende måde gjort rede for, at selv om det kun er fradrag af de faktiske transportomkostninger fra indførselsstedet til bestemmelsesstedet, der kommer i betragtning — fordi det i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 803/68 forudsættes, at sælger bærer alle transportomkostninger i forbindelse med salget og ved levering af varerne til indførselsstedet — så er det ikke desto mindre korrekt at lægge vægt på, at der føres bevis for en bestemt pris frit grænsen, altså en pris der omfatter alle omkostninger frem til grænsen. Dette skyldes, at man i relation til normalprisen må tage hensyn til de faktiske salgsbetingelser, og at en fiktiv pris på indførselsstedet derfor ikke er afgørende.

Det krævede bevis skal — og også det forekommer mig indlysende — endvidere føres i hvert enkelt tilfælde for de pågældende købere og for de af deres konkrete handeler, for hvilke et bestemt indførselssted har betydning. I så henseende må det påvises, og det er importøren, som har bevisbyrden, hvilke omkostninger til transport inden for Fællesskabet, der faktisk er indregnet i fakturaprisen. Da artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 803/68 skal forhindre, at der fratrækkes for store transportomkostninger, er det derfor også klart, at i tilfælde, hvor der foretages en beregning til udligning af omkostningerne, er det ikke tilstrækkeligt at henvise til generelle tariffer eller at angive gennemsnitlige transportomkostninger. Der skal tværtimod fremlægges dokumentation for den faktiske beregning, og her kan både kontrakter, regninger vedrørende leverancer til andre købere, bindende tilbud, enhver anden relevant korrespondance og også vidneudsagn komme i betragtning.

Derudover kan man kun sige, at fællesskabsretten intet indeholder om proceduren ved fremlæggelse af bevis. I så henseende må der henvises til de nationale regler. Disse skal mere konkret sikre, at de kompetente toldmyndigheders overbevisning om rigtigheden af bestemt fradrag er begrundet, hvilket vel også — uden at man skal overdrive kravene — kan opnås ved hjælp af efterfølgende forklaringer under medvirken af leverandøren.

4. Bundesfinanzhof's spørgsmål kan herefter besvares på følgende måde:

a) Begrebet »fast pris frit bestemmelsessted« i artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 803/68 skal ikke fortolkes således, at denne pris nødvendigvis skal være fast for alle bestemmelsessteder i Fællesskabets toldområde.

b) Hvordan det i artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 803/68 nævnte bevis skal føres, reguleres ikke i fællesskabsretten. Det tilkommer de kompetente nationale instanser i det enkelte tilfælde at afgøre, om der er fremlagt bevis for, at prisen frit grænse for den pågældende importør ville være lavere end den faste pris frit bestemmelsessted. Med henblik herpå kan man ikke udelukke en efterfølgende medvirken fra leverandørens side.